

som der ikke var tænkt paa, den Gang den første midlertidige Finantslov blev vedtaget. Naar man nu spørger, hvorledes den i dette Dilemma — jeg vil ikke sige stedfindende men — truende Konflikt paa Finantsloven er opstaaet, og naar saavel det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgtreds (Holstein) som det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgtreds (Monrad) begge meget stærkt urgerede, at den var opstaaet derved, at man forsøgte at anvende Tvang imod Thinget, er det ganske mærkværdigt, at, naar det ærede Thing selv ved saa mange Leiligheder bestemt har erklæret, at kun dette vilde Thinget gaa ind paa — ja der har været Tider, hvor man har sagt: denne Finantslov og ingen anden (Modsigelse); det har lydt i dette Thing, det ved enhver af de ældre Medlemmer — at man da aldrig har hørt nogen Betænkelse fra Flertallets Side over, at der søedes Tvang imod det andet Thing eller den 3die Faktor i Lovgivningsvirksomheden. Det forekommer mig nu givet og selvforstaaeligt, at naar 3 forskellige Faktorer skulle samarbejde og enes om en Sag, er ethvert Standpunkt som den ene af dem stiller sig altfor skarpt og bestemt paa, en Tvang, som den udøver mod de andre, og det, som det kommer an paa, er, hvorvidt dette Thing eller nogen af disse 3 Faktorer har stillet sig saaledes, at man virkelig kan sige, at det paa en Maade, der ikke er hjemlet i Grundloven, har berøvet de andre Faktorer en Del af deres grundlovmæssige Ret til at være medbestemmende i finantsielle Spørgsmaal. Det tror jeg dog ikke, der kan være Tvivl om, at det er dette Thing, der udøver den største Tvang og den egentlig afgjørende Tvang paa de andre.

Jeg skal paapege navnlig 3 Retninger, hvori det høie Thing har særligt Ansvar netop med Hensyn til Spørgsmaalet om den Tvang, der udøves paa de andre Faktorer i Lovgivningsvirksomheden. Den første er den, at naar den midlertidige Finantslov i den Skikkelse, den hidtil har haft, nu ikke længer bliver godkendt som brugelig midlertidig Finantslov af det andet Thing, er det fremkaldt ved Vanskeligheder fra dette Things Side. Det er fremkaldt for det Første ved den oftere omtalte opstaaede Uoverensstemmelse mellem begge Things Opfattelse af, hvorledes den midlertidige Finantslov skal fortolkes. Men dernæst er det fremkommet af den Grund, som oftere er omtalt og ogsaa af den sidste ærede Tale blev fremhævet. Han saade nemlig, at da den midlertidige Finantslov kun er bestemt til at have en kort Varighed, vilde det ikke være vanskeligt for Regjeringen at

komme ud af det med den, idet den senere almindelige Finantslov i Reglen vilde bøde fuld Dækning for de Udgifter, som Regjeringen maatte have foretaget. Men nu ligger det jo i Sagens Natur, at det kommer dog an paa, om den senere almindelige ordinære Finantslov virkelig indeholder Dækning for de nødvendige Udgifter, om den er affattet saaledes, at den vedblivende, som i gamle Dage, fuldt ud fyldestgjør Statens Krav. Der maa vi lægge vel Mærke til, at efterhaanden som dette Thing er skredet frem i Anvendelsen af Finantsloven som et Middel til at øve Tryk paa de øvrige Statsmyndigheder, navnlig Regjeringen, efterhaanden som det er skredet frem paa den Vej, er jo Finantsloven bleven mere og mere begrænset og indskrænket, og mange Poster ere blevne strøgne, som man under andre Forhold ikke vilde have strøget, Poster, om hvis Gavnlighed og Hensigtsmæssighed der virkelig ikke en Gang fra Flertallets Side er blevet reist Tvivl. Den eneste Begrundelse, man mange Gange giver, er den, at under den nuværende Regjering ville vi ikke bevilge dette Beløb. Men saa ligger det jo i Sagens Natur, at man snart maa komme til en saadan Behandling af Finantsloven, at den ikke fyldestgjør de Krav, som fra Regjeringens, Folkets og Statens Side maa stilles til Finantsloven. Naar vi fra denne Side have forsøgt at stille Endringsforslag, der skulde fjerne de Betænkelse, som Landsthinget og ogsaa vi have ved den midlertidige Finantslov i den hidtil brugte Form, og det saa fra den anden Side saa stærkt urgeres, at det er et Indgreb i og en Begrænsning af Folkethingets grundlovmæssig hjemlede Myndighed, er jeg ude af Stand til at se det. Jeg paastaar, at de Udtryk, der her bruges, at der sættes „foreløbigt at afholde de til Fortsættelse af Statshusholdningens regelmæssige Gang nødvendige Udgifter“, netop betegne, hvad vi gennem de 35 Aar bestandig have forudsat, at de midlertidige Finantslove skulde gjøre. Det er først, efter at man har reist Tvivl om de midlertidige Finantsloves Fortsættelse, en Tvivl, hvorved Landsthinget og Folkethinget skiltes ad, og efter at Finantsloven har faaet et mere og mere indskrænket Omraade, saaledes at det var tvivlsomt, hvorvidt den virkelig vilde blive saaledes, at den kunde bøde de fornødne Midler, da først er det, at man virkelig kan sige: Nu fyldestgjør den tidligere midlertidige Finantslov ikke det, som man fordrer, naar Regjeringen foreløbigt skulde kunne afholde de til Fortsættelse af Statshusholdningens regelmæssige Gang nødvendige Udgifter. Jeg vil spørge, om de Her-